

Jeg skal dernæst tillade mig at henvende et Par Ord til den ærede Ordfører. Jeg skal ikke sige meget. Jeg vil til den ærede Ordfører sige et lille latinsk Ord, som jeg bagefter skal oversætte: Ultra posse nemo obligatur, paa Dansk: Man skal ikke skyde paa Pianisten. Derfor skal jeg ikke sige meget til den ærede Ordfører. Jeg skal kun med den ærede Formands Tilladelse oplæse, hvad den ærede Ordfører derom sagde, og som jeg greb allerede i Gaar. Det foreligger nu i Fortrykket og lyder saaledes: „... den højtærede Finansministers Forslag som Helhed ikke vil medføre nogen væsentlig Nedgang i Beskyttelsen for Industrien. Der er altsaa ingen virkelig Grund — forekommer det mig — for Haandværket til at være nervøs overfor det foreliggende Forslag. Tværtimod synes jeg, man bør paaskønne, at den højtærede Minister har været saa hensynsfuld mod Industrien, som han har været.“ (*Ingvard Jensen*: Læs videre!) Det skal jeg gerne; hvor langt ønsker den ærede Ordfører, jeg skal læse? Jeg ved ikke, hvor langt den ærede Formand tillader mig at læse. Den ærede Ordfører sagde videre: „Det er meget muligt, at der fra Tingets og fra Udvalgets Side vil blive stillet større Krav om Nedsættelser paa enkelte Punkter, men i det hele og store har vort Arbejde ikke været anlagt paa at fortrædige Industrien, men kun om vi paa et eller andet Punkt kunde reducere Beskyttelsen noget, og maaske i Stedet for at forulempe den, tværtimod — som det tidligere har fundet Sted — mane Industrien til at lægge mere Kraft ind paa at fabrikere noget billigere.“ Skal jeg læse videre?

Formanden: Jeg anser det dog ikke for heldigt, at der bruges saa lange Citater.

Rørdam: Jeg skal da efter Formandens Ønske ikke oplæse mere af Ordførers Udtalelser, men kun sige, at naar den ærede Ordfører vil tage Grosserer Peschcke-Køedt til Indtægt for dette Toldforslag og sluttede sit Foredrag med at fremhæve, at Grosserer Peschcke-Køedt egentlig havde udtalt en Ros over dette Forslag, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at Grosserer Peschcke-Køedt udtrykkelig siger med Hensyn til Beskyttelsestoldsatterne, at „for hele denne Afdelings Vedkommende er Finansminister Lassens Forslag det mest moderate og det mindst konsekvente, vi nogen Sinde have set fra

Venstres Side; man faar det Indtryk, at Forslaget for den toldbeskyttede Industris Vedkommende helt igennem er redigeret med paaholdt Pen.“ Jeg ved ikke, hvorledes man da kan tage Grosserer Peschcke-Køedt til Indtægt for det foreliggende Forslag. Jeg synes ikke, den ærede Ordfører kan gøre det med Rette.

Spørgsmaalet om Beskyttelse og Frihandel i det hele taget er jo et Emne, der har været talt mange Ord om her i Tinget, og jeg skal ikke bruge saa overordentlig mange Ord derom. Jeg skal gøre opmærksom paa, at da Toldloven af 1863 blev vedtagen, vare Toldskatterne tilsammen 10 Mill. Kr., altsaa i det hele et ringe Beløb, og da Varepriserne vare betydeligt højere, var det ogsaa en betydeligt ringere Procent af Varernes Værdi, der den Gang svarede i Told. Det var altsaa den Gang ikke nogen særlig beskyttelsesvenlig Toldlov. Men paa Grund af mange forskellige Forhold, f. Eks. forbedrede Maskiner, Massefremstilling, forbedrede Transportmidler, forandret Møntfod osv. ere Varepriserne efterhaanden faldne ganske overordentligt, og det har medført, at Toldloven af 1863 i Aarenes Løb er bleven en i allerhøjeste Grad beskyttelsesvenlig Lov, idet den Procent af Varernes Værdi, der nu opkræves i Told, er langt, langt større end i 1863. Dernæst er det jo noget saa almindeligt bekendt, at det næsten ikke behøver at siges, at naar Tolden paa en Vare bliver saa høj, at den næsten virker som et Indførselsforbud, saa bringer den ingen Penge i Statskassen, saa virker den kun som en Beskyttelse paa Varen, og det turde derfor være givet, at nedsætter man Tolden paa en hel Mængde Varer, saa kommer der flere Penge i Statskassen. Som det nu er, er det faktisk saaledes, at Tolden paa en hel Masse Positioner næsten virker som et Indførselsforbud, saa at der findes en hel Mængde Industrier, der saa at sige have Monopol paa at fabrikere vedkommende Vare. Den højtærede Finansminister sagde, at i dette Ting var der et godt gammelt Had til Monopoler. Det tror jeg, den højtærede Finansminister har fuldkommen Ret i, blot skulde han have taget Konsekvensen deraf helt og fuldt ud. Under Toldlovsforhandlingen i 1897 oplyste det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard), at for de to store Papirpositioner, som omfatte Pakkepapir, Trykpapir og Skrivepapir, var der kun indført for 207,000 Kr. i Gennemsnit i Aarene 1890 —94, medens den Skat, de danske Papir-